

grunde deres Udstedelse, og endnu mindre, hvad der sker endnu den Dag i Dag, til at begrunde, at man opretholder dette Korps trods af den Fortræd, det gjør, og til Trods for Befolkningens Modstand. At den ærede Krigsminister kan gjøre det, forundrer mig. Den ærede Minister kom gjentagne Gange tilbage til den Bemærkning, at Gendarmerne paa sine Steder vare velsete. Jeg tror, at den ærede Minister tager Feil i, hvad han siger, jeg tror gjerne, han selv tror det, og at der er bleven bragt ham saadanne Rapporter; men jeg kan forsikre den ærede Minister, at man fra alle Sider, alle Kanter, faar Vidnesbyrd om, at Gendarmerne ere afstødte. Jeg veed nok, at paa hele Syllands Vestkyst gaar Gendarmerne i Fred, men der er Sagensomhelt, som vil hilse paa dem, være i Stue sammen med dem eller drikke Glas med dem. Derfor se de at faae fat paa en eller anden fordruffen Staffel til at sidde sammen med paa Kroen, og som de saa slæbe afsted med bagefter, sigende, at nu have de taget en Bagabond. (Afbrydelse.) Ja, naar de kun følge ham hjem, er det jo godt, det kan der ikke siges Noget imod. Men hvad der navnlig undrer mig er, at den ærede Minister og overhovedet Regjeringen kunne tro, at de paa den Maade kunne faae Gendarminstitutionen indført. Ja, de kunne naturligvis opretholde den med Magt. Det er en Ting, jeg har set saa ofte hos ærede Modstandere i deres Foredrag, deres Presse, deres Møder, og som de gjøre sig saa overordentlig til af. Det synes saa kjækt, at de have Magten, de kunne gjøre det, uden at vi kunne gjøre det Mindste derved, men det er ikke Noget at være kjækt af, vi have aldrig paastaet, at vi have Soldater i Ryggen eller fysisk Magt, vi have ikke paastaet Andet, end at Ketten er paa vor Side, og at Ministeriet ikke kunde handle saaledes, som det gjør, hvis de ikke brød Ketten. Det have vi aldrig bestridt, at de have Magt til at bryde Ketten, vi have ganske vist aldrig troet, at de vilde gjøre det. Nu have vi ganske vist set det, men det praler man dog i Reglen ikke af. Naar jeg f. Ex. trænger en anden Mands Ret, saa kan jeg ganske vist føle mig ret vel tilpas Dagen efter, men jeg praler ikke af, hvad jeg har gjort. Selvfølgelig kan Regjeringen opretholde Gendarminstitutionen

med Magt; men den kan aldrig indføres saaledes, at den kan gjøre Nytte i Landet. Hvad Fordel er der ved at have en Politistyrke i Landet, som giver Anledning til utrolig Misfornøielse og Ophidselse, der med hver Dag, Gendarminstitutionen lever, mindes Befolkningen mere og mere om hele den Regjeringspolitik, som føres, og som gaar ud paa ved Hjælp af Fortolkninger af Grundlovens Paragrafer, jeg ikke begriber, Noget vil være over, og som man ikke undser sig for — naa, det er maaste for stærkt, som man ikke har Affmag for — at holde den Institution vedlige til Trods for Befolkningens Protest, Modstand og Ubillie. Hvor tror Regjeringen, at den paa den Maade nogensinde kan faae indført Gendarminstitutionen her i Landet? Har Regjeringen den Tro, at Gendarmer kunne gjøre Nytte her ligesom i Tydskland, Frankrig og Schweiz, hvor de have Gendarmer, saa lad den gaa den Vej, som er den eneste Mulighed for, at dette Korps nogensinde kan gjøre Nytte, nemlig bygge det paa Befolkningens gode Villie og Tillid. Men hvorledes Regjeringen kan tro, at den paa den Maade, hvorpaa den gaar frem, kan sætte det Mindste igjennem, forstaar jeg ikke. Regjeringens Handlemaade, efterat Forhandling er begyndt, bliver daglig mere og mere uforstaaelig. Det er Regjeringens Ønske at faae Forlig og Fred — og den gjør alt Muligt for at hindre det. Regjeringen ønsker at forhandle — men naar man vil forhandle med den, er det ikke muligt at faae et eneste klart Svar ud af den. Jeg faar mere og mere det Indtryk, at Regjeringen har løbet sig for hurtigt ind i Noget, som den hverken kan komme frem eller tilbage i mere, men det er jo ikke vor Skyld. — Jeg vil derefter med et Par Ord omtale Geværerne, som den ærede Krigsminister nævnedes, og det, fordi de finde deres Udtryk i et Vædringsforslag, som Flertallet har stillet. Dette Vædringsforslag betyder jo ikke Andet end, at Sagen er udjat, indtil den egentlige Lov kan blive behandlet; dennes Skjæbne kan jeg jo ikke nu komme ind paa. Jeg haaber, at der om kort Tid skal komme til at foreligge Betænkning over den, og Sagen vil da blive fremmet saa snart som muligt. Jeg kan iøvrigt kun gjentage, hvad jeg tidligere